

paa en varigere Maade til den danske Stat. Man beroliger sig i saa Henseende dels derved, at Justitsministeriet og ikke de lokale Politivirgheder have at tage den heromhandlede Bestemmelse, dels derved, at saadanne Udvisninger hidtil have hørt til de meget store Gjeldenheder og derfor vel ikke heller vilde blive hyppige i Fremtiden. At frafrive sig Net til at udvise Personer, som, om de end i længere Tid have haft fast Ophold her i Landet, dog ikke ere Indfødte og ikke ere forfølgelsesberettigede, synes der paa den anden Side ikke at være Grund til, da de fleste andre Stater og navnlig Nabo-staterne forbeholde sig en saadan Net.

Paragrafen stiller som Betingelse for, at en Ublænding af Justitsministeriet kan udvises af Landet, at hans Forhold dertil maatte give Anledning; men der vil kunne tænkes Tilfælde, hvor det vil være i Statens Interesse, at en Person fjernes, skjøndt hans Forhold overfor den danske Stat har været fuldkommen ulastelig, f. Ex. fordi den Omstændighed, at Ophold her tillades ham, kan medføre Konflikter med fremmede Stater; det er derfor anset nødvendigt i den Retning at gjøre en Tilføjning til Paragrafens 1ste Punktum (Ændringsforslag Nr. 26):

§ 15.

Som foran udviklet, anser Udvalget det nødvendigt at bibeholde et vist Tilfyn med Indlændinge, der vandre om for at søge Arbejde eller i alt Fald foregive at søge saadant. Dog skjønes der ikke tilstrækkelig Føie til at undergive Indlændingen Tilfyn, saalænge han forbliver indenfor Grændserne af den Jurisdiktion, hvor han hidtil har haft Opholdssted, og i hvilken han altsaa maa formodes at være kjendt, ligesom man ei heller, navnlig i Betragtning af, at de fleste arbejdsøgende Indlændinge ere i Besiddelse af Skudsmaalsbog, der kan tjene til Legitimation, finder, at der er Anledning til at foreskrive nogen bestemt Legitimationsform for dem (Ændringsforslag Nr. 27).

I det foran til § 1 nævnte Justitsministeriets Cirkulære af 18de September 1874 er givet Regler for, i hvilket Omfang Personer, der vandre fra Dør til Dør for at musicere, gjøre Kraft- og Behændighedskunst, forevise Dyr og Siggende, kunne gives Tilladelse til at udvise saadant Erhverv, og da Cirkulærets Bestemmelser, forsaavidt angaar Ublændinge, er optaget i Lovforslaget § 1, har man fundet det korrekt under nærværende Paragraf at optage Cirkulærets Bestemmelser, forsaavidt det angaar Indlændinge, saaledes altsaa at det ikke tilstedes de nævnte Personer at udvise deres Erhverv udenfor den Jurisdiktion, i hvilken de ere hjemmehørende (Ændringsforslag Nr. 28). Det vil imidlertid ses, at Udvalget, foruden at foreslaa Justitsministerens administrative Myndighed bevaret i dette Forhold, har troet i et enkelt

Punkt at maatte fravige Cirkulærets Indhold, nemlig for saa vidt dette hjemler Virederiere Frihed til at vandre hele Landet over, naar de ere i Besiddelse af en Attest om godt Forhold fra Politimesteren i deres Hjemstavn. Udvalget skjønner nemlig ikke, at denne Undtagelse fra den almindelige Regel kan bestaa ved Siden af, hvad der er foreslaaet i Ændringsforslaget Nr. 27, 2det Stykke, idet der da vilde være skabt en Klasse omvandrende Personer, som aldeles vilde staa udenfor den Politiet ved nærværende Lov givne Myndighed, og dertil kommer, at den Undtagelse ligger nær, at de omvandrende Musikanter af andre Arter, Violin-, Fløite-, Klarinet- og Harmonikaspillere, efterhaanden vilde gaa over til at blive Virederiere, saafremt en Forret for disse bliver bestaaende. Alle Præstationer af den omhandlede Art ere i Virkeligheden kun en Form for Betleri, og det turde være den almindelige Mening, at netop Virederierne med Følge høre til dem, som ere til størst Besvær for Befolkningen.

§ 17.

I Paragrafens første Stykke findes den Bestemmelse, at Udsendelse af Landet skal ske paa den i Lovforslaget om det offentlige Fattiggæsen § 54 og 55 foreskrevne Maade. Det forekommer imidlertid ikke Udvalget heldigt paa den Maade at knytte en Bestemmelse i nærværende Lov til Fattigloven, og man har derfor i den Omredaktion af Paragrafen (Ændringsforslag Nr. 30), som i det Hele er bleven nødvendig, fordi Paragrafen ogsaa, naar Ændringsforslaget Nr. 27 vedtages, maa omfatte Reglerne for Hjemsendelse og Hjemvisning, optaget de nævnte Bestemmelser i Fattigloven.

Bed i Paragrafens 2det Stykke at give Regler for den Fremgangsmaade, der vil være at følge med Hensyn til Udvisning af Landet, holder Forslaget sig til, hvad der i den ældre Lovgivning er foreskrevet, og hvorefter Udvisning og Hjemvisning skal ske paa den Maade, at den Paagjældende gaar fra Kjøbstad til Kjøbstad og undervejs faar udbetalt de fornødne Lærepenge. Denne Reifemaade var maaske i ældre Tider en Nødvendighed; men ligesom det er givet, at den kun lidet er at anbefale, fordi der i Reglen er Sandsynlighed for, at den Paagjældende under sin Vandring falder Befolkningen til Besvær med Betleri, saaledes maa det under den nuværende Udvikling af billige offentlige Befordringsmidler anses uheldigt at benytte denne Reifemaade undtagen ganske undtagelsesvis paa korte Strækninger, hvor andre Befordringsmaader savnes.

§ 18.

I Overensstemmelse med den nugjældende Lovgivning fastsætter Paragrafen, at Lærepenge til udviste Personer skulle udredes for Landets